

Presse og Information

Den Europæiske Unions Domstol
PRESSEMEDDELELSE NR. 7/20
Luxembourg den 28. januar 2020

Dom i sag C-122/18
Kommissionen mod Italien

Italien burde have sikret, at de offentlige myndigheder i deres handelstransaktioner med de private virksomheder overholdt betalingsfristerne, som ikke overskrider 30 eller 60 dage

I dommen i sagen Kommissionen mod Italien (Direktivet om bekæmpelse af forsinket betaling) (C-122/18), der blev afsagt den 28. januar 2020, **fastslog** Domstolen, Store Afdeling, **at Italien havde tilsidesat** direktiv 2011/7 om bekæmpelse af **forsinket betaling i handelstransaktioner**¹, idet denne medlemsstat **ikke havde sikret, at dens offentlige myndigheder, når de er debitorer i sådanne transaktioner, rent faktisk overholder betalingsfristerne, der ikke overskrider 30 eller 60 kalenderdage** således som fastsat i det nævnte direktivs artikel 4, stk. 3 og 4.

Kommissionen anlagde et traktatbrudssøgsmål mod Italien ved Domstolen efter at være blevet forelagt flere klager indgivet af italienske erhvervsdrivende og sammenslutninger af erhvervsdrivende, som kritiserede de urimeligt lange frister, inden for hvilke de offentlige italienske myndigheder systematisk betalte deres fakturaer angående handelstransaktioner med private erhvervsdrivende.

Italien gjorde heroverfor gældende, at direktiv 2011/7 udelukkende pålægger medlemsstaterne – i deres lovgivning til gennemførelse af det nævnte direktiv og i de kontrakter om handelstransaktioner, hvor debitor er en af deres offentlige myndigheder – at sikre maksimale betalingsfrister i overensstemmelse med det nævnte direktivs artikel 4, stk. 3 og 4, samt at fastsætte en ret for kreditorer til morarenter og kompensation for inddrivelsesomkostninger i tilfælde af manglende overholdelse af disse frister. Ifølge denne medlemsstat kræver disse bestemmelser til gengæld ikke af medlemsstaterne, at de skal sikre, at deres offentlige myndigheder under alle omstændigheder rent faktisk overholder de nævnte frister.

Indledningsvis forkastede Domstolen denne argumentation, idet den udtalte, at artikel 4, stk. 3 og 4, i direktiv 2011/7 ligeledes pålægger medlemsstaterne at sikre, at deres offentlige myndigheder rent faktisk overholder de heri fastsatte betalingsfrister. Domstolen bemærkede bl.a., at på baggrund af det store antal **handelstransaktioner, hvor virksomheders debitorer er offentlige myndigheder**, samt de omkostninger og vanskeligheder, som disse myndigheders **betalingsforsinkelser medfører for virksomhederne**, har EU-lovgiver ønsket at pålægge medlemsstaterne skærpede forpligtelser med hensyn til transaktioner mellem virksomheder og offentlige myndigheder.

Dernæst forkastede Domstolen Italiens argument om, at de offentlige myndigheder ikke kan udløse et ansvar for den medlemsstat, som de henhører under, når de handler som led i en handelstransaktion (på et privatretligt grundlag), uden for deres enekompetence som offentlig myndighed. En sådan fortolkning ville således være ensbetydende med at fratage den effektive virkning af direktiv 2011/7 og navnlig af dets artikel 4, stk. 3 og 4, som netop pålægger **medlemsstaterne en forpligtelse til at sikre den faktiske overholdelse af de betalingsfrister,**

¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 16.2.2011 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner (EUT 2011, L 48, s. 1).

som dette direktiv fastsætter for de handelstransaktioner, hvor debitor er en offentlig myndighed.

Endelig fremhævede Domstolen, at den omstændighed – såfremt den måtte anses for godtgjort – at situationen vedrørende de offentlige myndigheders betalingsforsinkelser i de handelstransaktioner, der er omfattet af direktiv 2011/7, inden for de seneste år har været under forbedring, ikke kan forhindre, at Domstolen fastslår, at Italien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EU-retten. Det følger således af fast retspraksis, at spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger traktatbrud, skal vurderes på baggrund af **forholdene i den berørte medlemsstat, som de var ved udløbet af fristen i den begrundede udtalelse, det vil i den foreliggende sag sige den 16. april 2017.**

BEMÆRKNING: Et traktatbrudssøgsmål mod en medlemsstat, der ikke overholder sine forpligtelser i medfør af EU-retten, kan anlægges af Kommissionen eller en anden medlemsstat. Hvis Domstolen fastslår, at der foreligger et traktatbrud, skal vedkommende medlemsstat snarest muligt efterkomme dommen.

I tilfælde, hvor Kommissionen finder, at medlemsstaten ikke har efterkommet dommen, kan den anlægge en ny sag med påstand om finansielle sanktioner. Såfremt medlemsstaten ikke har meddelt Kommissionen gennemførelsesforanstaltningerne til et direktiv, kan Domstolen efter påstand fra Kommissionen pålægge medlemsstaten sanktioner i forbindelse med den første dom.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

[Dommen](#) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127